

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **M. T.**, zastoupen JUDr. Bc. Martinem Vlkem, advokátem, se sídlem Korunní 2569/108, Praha 10, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2015, č. j. CPR-23440-2/ČJ-2015-930310-V231, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2016, č. j. 1 A 2/2016 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 22. 11. 2012 žalobce podal žádost o udělení povolení k trvalému pobytu na území ČR. Rozhodnutím ze dne 6. 5. 2014, č. j. OAM-26346-17/TP-2012, které nabylo právní moci dne 19. 5. 2014, byla tato žádost zamítnuta. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí po uplynutí zákonné lhůty odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Komise rozhodnutím ze dne 28. 4. 2015, č. j. MV-87326-3/SO-2014, odvolání jako opožděné zamítla. Rozhodnutí Komise bylo žalobci doručeno dne 21. 5. 2015. Dne 23. 11. 2012 žalobce podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – OSVČ. Tato

žádost byla rozhodnutím ze dne 30. 6. 2014, č. j. OAM-75136-19/DP-2012, zamítnuta a rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 7. 2014.

[2] Žalobce se v průběhu řízení o žádosti o prodloužení platnosti jeho dlouhodobého pobytu za účelem podnikání pravidelně dostavoval ke správnímu orgánu, který mu po dobu vedeného řízení uděloval tzv. překlenovací štítky vydané za tímto účelem. Jako poslední byl vydán překlenovací štítek, který měl platnost od 18. 2. 2014 do 18. 5. 2014. Od 19. 5. 2014 se již žalobce ke správnímu orgánu pro vystavení dalšího překlenovacího štítku nedostavil. Z informačního systému Policie České republiky vyplývá, že pobyt žalobce na území České republiky je evidován od 14. 6. 2007.

[3] Žalobce se osobně dostavil na pracoviště správního orgánu dne 18. 6. 2015, kde bylo zjištěno, že není držitelem žádného platného oprávnění k pobytu. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 19. 6. 2015, č. j. KRPA-257974-19-ČJ-2015-000022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro posuzovaný případ (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu jednoho roku ode dne, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, neboť se od 1. 8. 2014 do 18. 6. 2015 zdržoval na území České republiky neoprávněně.

[4] Rozhodnutím ze dne 16. 12. 2015, č. j. CPR-23440-2/ČJ-2015-930310-V231 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí ve výroku týkající se stanovení doby, po kterou by neměl být umožněn žalobci vstup na území členských států Evropské unie, z 1 roku na 6 měsíců. Ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

[5] Proti posledně jmenovanému rozhodnutí byla podána žaloba, kterou zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 8. 3. 2016, č. j. 1 A 2/2016 - 20, (dále také jen „napadený rozsudek“). Městský soud vycházel ze skutečnosti, že žalobce nijak nepopírá svůj neoprávněný pobyt a jeho žalobní argumentace směřuje proti posuzování možného porušení práva na respektování rodinného a soukromého života. Soud proto hodnotil věc v kontextu kritérií vyplývajících z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahujících se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Uvedl, že „[p]rávo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu“. Na základě toho dospěl k závěru, že „správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a především pak soukromého života žalobce posuzovaly a hodnotily a stejně tak řádně zdůvodnily závěr, podle kterého správní vyhoštění nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah“. Při rozhodování byla zohledněna „imigrační historie“ žalobce pobývajícího na území České republiky od roku 2007, nelze však přihlídnout k tvrzení, že zde pobýval také v letech 1993 – 1998, neboť pobyt v tomto období nebyl žádným způsobem prokázán. Tvrdil-li žalobce, že má původ v Zakarpatské oblasti a jeho příbuzní byli v minulosti československými státními občany, soud se ztotožnil s hodnocením žalovaného, podle kterého jsou tyto informace pro vedené řízení naprosto irelevantní, neboť žalobce je státním občanem Ukrajiny a musí dodržovat právní předpisy v hostitelské zemi. Dle soudu

pokračování

nebude správní vyhoštění pro žalobce ani nepřiměřeným zásahem do rodinného života, neboť jeho manželka a dcera žijí na Ukrajině a syn má v České republice platné oprávnění k pobytu pouze na základě podané žádosti o azyl.

[6] Soud neshledal důvodnými ani námitky žalobce směřující proti závaznému stanovisku dle § 120a zákona o pobytu cizinců, přičemž konstatoval, že „*Ministerstvo vnitra učinilo v rámci závazného stanoviska kvalifikovanou úvahu, že v případě žalobce neexistují evidentní překážky vycestování, jež by bránily návratu do jeho země původu a správní orgány dané stanovisko v souladu s § 149 odst. 1 správního řádu promítly do svých rozhodnutí v řízení o správním vyhoštění*“.

[7] Ve vztahu k délce doby vyhoštění, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, městský soud uvedl, že tato otázka patří do diskreční pravomoci správních orgánů a úkolem soudu je posoudit jen to, zda nepřekročily meze správního uvážení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto směru považuje za dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé. Správní orgány jako polehčující okolnost zohlednily, že žalobce ve správním řízení spolupracoval a že se u něho jedná o první porušení zákona o pobytu cizinců, na druhé straně bylo přihlédnuto k délce neoprávněného pobytu. Doba trvání správního vyhoštění byla žalobci uložena na spodní hranici zákonem stanovené sazby, která v jeho případě mohla činit až 3 roky.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek městského soudu kasační stížností, kterou opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.

[9] Stěžovatel předně upozorňuje, že jeho úmyslem nikdy nebylo dopustit se protiprávního jednání. Právní předpisy České republiky vždy dodržoval a do stávající situace se dostal jen v důsledku drobného pochybení z nevědomosti, když nepožádal o prodloužení svého pobytu, neboť si myslel, že se tak automaticky stalo v důsledku žádosti o trvalý pobyt. Sám se potom dostavil ke správnímu orgánu, aby situaci řešil, nechtěl se nijak skrývat. Jeho protiprávní jednání proto není materiálně v rozporu s veřejným zájmem, což ve vztahu k okolnostem daného případu způsobuje zcela nepřiměřené následky správního vyhoštění.

[10] Správní orgány i městský soud nesprávně vyhodnotily dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel v průběhu řízení uvedl zásadní skutečnosti ohledně svého soukromého a rodinného života a žalovaný se jimi nezabýval nebo je vyhodnotil nesprávně. Nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a nezjistil všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, čímž porušil povinnost vyplývající z § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Stěžovatel zejména tvrdil, že na území České republiky pobýval v letech

1993 – 1998, což měl žalovaný zjistit např. z evidence plateb sociálního zabezpečení. Jedná se o běžnou praxi, kterou žalovaný v tomto případě nenásledoval.

[11] Dle stěžovatele pro něj správní vyhoštění jednoznačně znamená negativní zásah do soukromého a rodinného života, neboť manželka a dcera žijí v Maďarsku, kde má manželka práci, nikoliv na Ukrajině, jak dovodil městský soud bez jakýchkoliv podkladů. Syn aktuálně legálně pobývá v České republice. Vyhoštění stěžovateli zabránilo ve vstupu na celé území členských států Evropské Unie, takže nebude mít fakticky možnost stýkat se s rodinou po dobu 6 měsíců, ledaže by rodina vycestovala za ním, což je však u manželky z pracovních důvodů možné jen krátkodobě a v případě syna jako žadatele o azyl vůbec. Tento zásadní zásah do rodinného života stěžovatele žalovaný, a následně ani městský soud, dostatečně nezohlednil.

[12] Stěžovatel spatřuje zásah do svého soukromého života i s ohledem na skutečnost, že na Ukrajině nežil od roku 1993 a své sociální vazby má vybudované na území České republiky, přičemž v řízení výslovně potvrdil, že se cítí být doma v České republice. Hovoří plynule česky a do zdejší společnosti je zcela integrován. Má zde i historické a kulturní vazby spočívající v původu ze Zakarpatské oblasti a příbuzných, kteří byli v minulosti československými občany. Zásah proto nebyl správními orgány a soudem vyhodnocen správně.

[13] Stěžovatel dále připomíná, že si vždy plnil své zákonné povinnosti, nikdy nebyl trestán za přestupek, platil daně i pojistné na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti (více jak 200.000 Kč).

[14] Městský soud nesprávně posoudil rozsah, v jakém by byl vyhoštěním narušen soukromý a rodinný život stěžovatele; délku pobytu na území České republiky, která dnes činí přibližně 14 let, a tedy i faktický zánik sociálních vazeb jinde; rozsah sociálních a kulturních vazeb v České republice; existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému životu v zemi původu, když jsou zde velmi problematické bytové poměry rodiny (nefunkční byt s potřebou značných investic), jakož i obtížné možnosti zaměstnání na Ukrajině; a konečně i povahu a závažnost porušení veřejného pořádku stěžovatelem. Následky správního vyhoštění tak pro stěžovatele nejsou v žádném případě proporcionální. I v případě splnění všech zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění by byla nepřiměřená alespoň doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Tyto otázky soud rovněž nesprávně posoudil.

[15] Stěžovatel zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, čemuž Nejvyšší správní soud vyhověl usnesením ze dne 20. 4. 2016, č. j. 6 Azs 72/2016 – 24.

[16] Žalovaný ve svém vyjádření toliko shrnul skutkový stav a odkázal na napadené rozhodnutí, neboť kasační námitky považuje za totožné jako námitky uplatněné v odvolání. Ve svém rozhodnutí přihlédl ke skutečnosti, že stěžovatel na území České republiky pobývá od roku 2008 a své povinnosti si dosud řádně plnil, proto změnil prvostupňové rozhodnutí a snížil dobu vyhoštění z 1 roku na 6 měsíců.

pokračování

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost žalobců **není** důvodná.

[19] Jádrem stížnostní argumentace spočívá v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a s tím souvisejícím nesprávném právním hodnocení otázky přiměřenosti správního vyhoštění stěžovatele. Nejvyšší správní soud se na tomto místě zcela ztotožňuje se závěry městského soudu a považuje jeho právní posouzení za správné.

[20] V daném případě byly jednáním stěžovatele naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *policie vydá rozhodnutí o vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.* O splnění těchto podmínek přitom není sporu a ani stěžovatel v kasační stížnosti tímto směrem nic nenamítá. Není přitom podstatné, zda stěžovatel skutečně nevěděl, že jeho pobyt nebyl v rozhodném období oprávněný. Pro naplnění skutkové podstaty citovaného ustanovení je rozhodující, že se v období od 1. 8. 2014 do 18. 6. 2015 zdržoval na území České republiky ilegálně. Jak uvedl správně již žalovaný v napadeném rozhodnutí, neznalost zákona stěžovatele neomlouvá. Jako cizinec, který je povinen respektovat zákon o pobytu cizinců, musí svá práva a povinnosti na tomto úseku náležitě střežit, což zjevně nečinil, jak ostatně i v průběhu správního řízení přiznal. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 19. 5. 2015 uvedl, že nedával pozor na doručování písemností ve věci prodloužení dlouhodobého pobytu. Nelze přitom odhlédnout od skutečnosti, že přestože se stěžovatel domníval, že na území České republiky pobývá oprávněně až do pravomocného rozhodnutí o žádosti o trvalý pobyt, ke správnímu orgánu si pro překlenovací štítky pravidelně chodil téměř až do doby, než bylo pravomocně rozhodnuto o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, kdy v průběhu řízení o této žádosti byl jeho pobyt ještě legální. Nejvyšší správní soud nicméně podotýká, že žalovaný i městský soud při svém rozhodování vycházely ze zjištění, že stěžovatelův neoprávněný pobyt nebyl úmyslný. Přesto však i žalovaný upozornil, že stěžovatel se svým nedostatečným zájmem a laxním přístupem do nastíněné situace dostal sám, s čímž se zdejší soud zcela ztotožňuje. Všechny okolnosti daného případu, na které stěžovatel upozorňuje, tak nemohou mít vliv na závěr, že jeho pobyt byl ve vymezeném období neoprávněný, a tudíž naplnil skutkovou postatu obsaženou v citovaném ustanovení zákona o pobytu cizinců. Polehčující okolnosti však byly zohledněny ve vztahu k proporcionalitě správního vyhoštění a k době trvání tohoto opatření.

[21] Nejvyšší správní soud předesílá, že § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců brání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a – při aplikaci na situaci, na niž dopadá unijní úprava – čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie.

[22] Jak správně uvedl již městský soud, práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).

[23] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v posledně citovaném rozsudku Městský soud v Praze uvedl, že „[p]řiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky“.

[24] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že neshledal nedostatky ve zjištěném skutkovém stavu a námitky stěžovatele v tomto rozsahu považuje za nedůvodné. Pokud správní orgány a městský soud neshledaly vazby stěžovatele v České republice jako překážku pro vyhoštění, pak to neznamená, že nedostatečně zjistily skutkový stav. Žalovaný postupoval v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu a přihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Stěžovatel v tomto směru rozporuje nezohlednění jeho údajného pobytu na území České republiky v letech 1993 – 1998 a nedostatečné dokazování týkající se této skutečnosti.

[25] Nutno zdůraznit, že v řízení před správním orgánem I. stupně stěžovatel neuvedl vůbec žádné vazby ve vztahu k České republice, byť mu byla dána možnost uvést veškeré

pokračování

skutečnosti, které považuje za důležité, a mohl v tomto smyslu i předložit důkazy. Stěžovatel místo toho až v odvolání tvrdil, že na území České republiky pobýval nejprve po dobu pěti let (1993 – 1998). Toto holé konstatování však bylo vše, co ohledně svého údajného dřívějšího pobytu tvrdil. Domnívá-li se proto, že žalovaný měl jeho tvrzení prověřovat např. z evidence plateb sociálního zabezpečení, a nestačilo, pokud pro svá zjištění vycházel z informačního systému Policie ČR, kde jsou zaznamenány pobyty cizinců na území České republiky, pak je jeho námitka zcela nepřípadná. Stěžovatel až při ústním jednání před městským soudem zmínil, že v 90. letech pracoval v České republice pro firmu, jejíž název si již nepamatuje a jeho pobyt údajně legalizoval zaměstnavatel, pro kterého pracoval, přičemž za něj platil i veškeré odvody. Stěžovatel však ani k tomuto tvrzení nenavrhl provedení jakýchkoliv důkazů. Nepřihlédl-li tedy žalovaný, který správně stěžovatelovo tvrzení ověřil toliko z dostupných informací v informačním systému, a ani městský soud, k údajné dřívější době pobytu stěžovatele na území České republiky, nelze jim v tomto rozsahu ničeho vytýkat.

[26] Nejvyšší správní soud rovněž podotýká, že i kdyby snad správní orgány při hodnocení daného případu vzaly v potaz skutečnost, že stěžovatel údajně žil po dobu asi 5 let v České republice v 90. letech, za situace, kdy dle svého tvrzení následně od roku 1998 žil a pracoval v Rusku, a poté se v roce 2007 opět vrátil do České republiky, nemohlo by to na posouzení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele cokoliv změnit. Mají-li správní orgány v řízení o vyhoštění cizince přihlédnout při posuzování přiměřenosti rozhodnutí i k délce pobytu cizince v hostitelském státě, pak toto kritérium má ve vztahu k soukromému životu cizince sloužit primárně k zohlednění, jak dlouho cizinec v době předcházející vydání rozhodnutí o vyhoštění žil na území státu, ze kterého má být vyhoštěn. Zpravidla lze totiž předpokládat (byť to není jediné kritérium), že čím déle cizinec na území žije, tím silněji je zde zakořeněn, a tedy i intenzita zásahu do jeho soukromého života bude úměrně narůstat s dobou, po níž se cizinec v hostitelském státě nepřetržitě zdržoval. V daném případě se však stěžovatel dovolává doby pobytu na území České republiky již v poměrně vzdálené době, která nikterak nenavazuje na období jeho legálního pobytu, z něhož správní orgány ve věci vycházely. Stěžovatel svůj předchozí údajný pobyt, který měl trvat 5 let, přerušil pobytem v jiném státě v délce 9 let, a lze tudíž předpokládat, že vazby (pokud si vůbec stěžovatel nějaké vytvořil, což nijak netvrdil) na Českou republiku v tomto období byly natolik zpřetrhány, že na ně stěžovatel v roce 2007 již nikterak nenavázal. Lze si samozřejmě přestavit i případy, kdy by tento závěr nebyl aplikovatelný, avšak ve věci stěžovatele všechny okolnosti nasvědčují, že případný předchozí dlouhodobě přerušovaný pobyt na území České republiky neměl a nemohl mít jakýkoliv vliv na posouzení dopadů správního vyhoštění do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud naopak podotýká, že pokud stěžovatel neměl problém ani po devíti letech života v Rusku začít nový život na území České republiky, pak pro něj jistě nebude překážkou znovu se adaptovat ani v případě půlročního opuštění této země. Stěžovatel sám přitom za celou dobu řízení nezmínil, že by si zde v době údajného předchozího pobytu vytvořil jakékoliv vazby. V kontextu všech jeho tvrzení lze spíše předpokládat, že se jedná o tvrzení účelové.

[27] Obdobně lze nahlížet i na argumentaci vztahující se k tvrzenému původu stěžovatele ze Zakarpatské oblasti a příbuzných, kteří byli v minulosti československými občany. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 19. 5. 2015 stěžovatel na dotaz

výslovně uvedl, že zde nemá žádné kulturní a společenské vazby. Opět až v odvolání pouze konstatoval uvedenou okolnost, aniž by ji spojoval s jakýmikoliv konkrétními dopady do jeho soukromého či rodinného života. Pokud by tedy s jeho kořeny byly spojeny určité opravdové vazby na Českou republiku, pak by to stěžovatel jistě uvedl již před správním orgánem I. stupně. Stěžovatel naopak výslovně tvrdil, že na území České republiky se z jeho příbuzných nachází pouze syn (k této skutečnosti se Nejvyšší správní soud vyjádří dále), nikoliv jiní příbuzní, přičemž zde nemá žádné jiné vazby. Za těchto okolností proto nelze vytýkat městskému soudu ani žalovanému, jakým způsobem byla námitka stěžovatele vypořádána. Obecně vzato nelze vyloučit, že by původ cizince mohl mít svůj význam pro přiměřenost správního vyhoštění, pokud by se k němu připojily i další skutečnosti. To však není případ stěžovatele. Pouhý fakt, že kdysi byli jeho (blíže neoznačení) příbuzní československými občany a že pochází ze Zakarpatské oblasti, nemůže mít na posouzení přiměřenosti dopadů správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele jakýkoliv vliv.

[28] Skutkovým závěrům, které městský soud učinil ve vztahu ke stěžovatelově rodině nelze rovněž nic vytýkat. Předně Nejvyšší správní soud upozorňuje na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., dle kterého vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve správním řízení stěžovatel tvrdil, že jeho manželka a dcera žijí na Ukrajině ve vlastním bytě, s rodinou je v kontaktu asi jedenkrát za měsíc a že se může vrátit za nimi. Až při ústním jednání před soudem zmínil, že dcera a manželka jsou momentálně za prací v Maďarsku. Tvzení obsažená v kasační stížnosti, z nichž dovozuje nepřiměřenost správního vyhoštění s ohledem na pobyt manželky a dcery v Maďarsku, jsou proto zcela nepřipadná a nelze je ve vztahu k přezkumu rozhodnutí žalovaného a rovněž i městského soudu, jakkoliv zohlednit. Totéž platí i o pobytu syna stěžovatele v České republice. V době, kdy bylo vedeno řízení před žalovaným, neměl syn stěžovatele (narozený v r. X) na území České republiky povolený pobyt, a nemohlo být proto při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění zohledněno, že aktuálně se zde syn nachází v pozici žadatele o azyl. Zjištění učiněná žalovaným i městským soudem ve vztahu k hodnocení přiměřenosti vyhoštění stěžovatele byla proto správná.

[29] Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal nedostatky ve zjištěném skutkovém stavu, bude nyní zkoumat, jak bylo se zjištěnými skutečnostmi naloženo ve vztahu k přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele. Městský soud i správní orgány nezpochybnily, že rozhodnutí o správním vyhoštění skutečně představuje zásah do života stěžovatele, nicméně dostatečně a přesvědčivě se vypořádaly s tím, že v dané situaci nejsou naplněny podmínky ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Zdejší soud vycházel z premisy, že zásah do soukromého a rodinného života cizince je možný za předpokladu, že je přiměřený okolnostem případu. Aplikoval přitom, stejně jako městský soud, kritéria vyplývající ze shora citované judikatury ESLP a správních soudů.

[30] Žalovaný zohlednil všechny okolnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, které v řízení vyšly najevo, a tedy i skutečnosti, na které stěžovatel upozorňoval v žalobě a v kasační stížnosti. Přihlédl k tomu, že stěžovatel žil na území České republiky již od roku 2007 a po celou dobu tohoto pobytu si plnil své povinnosti, jakož i skutečnost, že zde

pokračování

nepobýval nelegálně úmyslně. Proto také žalovaný změnil dobu, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie z 1 roku na 6 měsíců, když tuto dobu považuje vzhledem k okolnostem daného případu za postačující.

[31] Jelikož syn stěžovatele nemá povolen na území České republiky pobyt a ve správním řízení stěžovatel tvrdil, že manželka a dcera žijí v bytě na Ukrajině, kam se k nim vrátí, a jedinou překážku v návratu viděl v ekonomické situaci na Ukrajině a v potřebě opravit byt (což ostatně namítal až v odvolání), nelze vytýkat správním orgánům ani městskému soudu, že nepovažovaly za nepřiměřené správní vyhoštění stěžovatele na dobu 6 měsíců, zdržoval-li se na území České republiky zhruba 10 a půl měsíce nelegálně. Nejvyšší správní soud s ohledem na popsané okolnosti případu taktéž neshledal správní vyhoštění stěžovatele, i ve vztahu ke stanovené době vyhoštění, za nepřiměřené. Ani lepší ekonomické zázemí v České republice a neuspokojivé bytové poměry v zemi původu nejsou důvodem pro nemožnost stěžovatele vyhostit. Nejedná se o nepřekonatelnou překážku k rodinnému a soukromému životu v zemi původu, jak uvádí stěžovatel. Z judikatury ESLP naopak vyplývá, že se musí jednat o skutečnou překážku pro společné soužití rodiny v této zemi, např. že rodinný příslušník cizince jej z objektivních důvodů nemůže do domovského státu následovat (pokud by zde byl např. ohrožen na životě apod.). Nelze přitom odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatel již v době vedení správního řízení dle svých slov nebyl na území České republiky po určitou dobu ekonomicky činný a v řízení před soudem uváděl, že žije z úspor. Městský soud správně vyhodnotil, že úvaha žalovaného byla opodstatněná, přezkoumatelná a dostatečně odůvodněná a nedošlo ani k překročení diskrečního oprávnění, když doba vyhoštění byla stanovena při spodní hranici zákonného rozpětí, které umožňuje za jednání vytýkané stěžovateli uložit správní vyhoštění až na dobu 3 let.

[32] Nad rámec nutného Nejvyšší správní soud uvádí, že z obsahu správního spisu se podává, že stěžovatel sice se svou rodinou kontakt udržuje, avšak vzhledem k poměrům v rodině jeho vyhoštění na dobu 6 měsíců nemůže rodinný život nijak významně zasáhnout. Před správním orgánem I. stupně stěžovatel uváděl, že o synovi už asi měsíc nic neví. V odvolání však své tvrzení korigoval tím, že jejich vzájemné styky nejsou zcela přerušeny. Neuvedl však, jak často se osobně vídají, či že by syna v poslední době jakkoliv kontaktoval. I kdyby se tedy syn po celou dobu trvání vyhoštění stěžovatele nacházel na území České republiky, nelze rozumně předpokládat, že by tím mohlo být nepřiměřeně zasaženo do rodinného života stěžovatele. Co se týče pobytu manželky a dcery v Maďarsku a nemožnosti na delší dobu vycestovat na Ukrajinu, lze pochybovat o věrohodnosti tohoto tvrzení. Přesto Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel žil dlouhá léta v České republice bez rodiny a musel být tudíž zvyklý, že vzájemné osobní styky jsou tímto faktem značně omezeny. Po dobu 6 měsíců, kdy bude nucen opustit území členských států Evropské unie, proto může být s rodinou v kontaktu i nadále obdobným způsobem, byť přímý kontakt bude muset být realizován mimo toto území. Nejvyšší správní soud rovněž dodává, že stěžovatel může využít možností zakotvených v § 122 zákona o pobytu cizinců, které slouží ke zmírnění tvrdostí správního vyhoštění. Na základě tohoto ustanovení by mu mohl být i v době trvání správního vyhoštění umožněn kontakt s rodinou, obzvláště pak se synem jako žadatelem o azyl v České republice, a rovněž by mohlo být rozhodnutí o jeho vyhoštění již po 3 měsících zrušeno.

[33] S ohledem na vše shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud i žalovaný správní orgán dostatečně zohlednily všechny okolnosti, které v řízení vyšly najevo a otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do stěžovatelova soukromého a rodinného života posoudily správně.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu